

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 7. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 9. november 2012
Tidspunkt: Kl. 11.00
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V) formand, Jens Joel (S), Rasmus Helveg Petersen (RV), Erling Bonnesen (V), Jakob Ellemann-Jensen (V), Pia Adelsteen (DF), Merete Riisager (LA) og Lars Barfoed (KF)

Desuden deltog: Økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager (RV)

Punkt 1. Rådsmøde (økonomi og finans) den 13. november 2012

Punkt 1, 6, 7, 8 og 10 hører under Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Punkt 2, 3 og 11 hører under Erhvervs- og Vækstministeriets og Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Punkt 4 og 5 hører under Skatteministeriets og Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Punkt 9 hører under Finansministeriets og Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Alle punkterne blev forelagt af økonomi- og indenrigsministeren.

Økonomiministeren: Det er ikke ukendte sager. De har alle sammen været på dagsordenen rigtigt mange gange før, men sagerne udvikler sig jo.

Alle sagerne forelægges til orientering.

Jeg har ingen kommentarer til punkt 1 om forslag til forordninger vedrørende styrket eurosamarbejde – imellem venner kendt som "two-pack"; man får jo et kærligt forhold til dette eurolingo – punkt 8 om klimafinansiering, punkt 10 om statsstøtte, punkt 11 om implementering af stabilitets- og vækstpagten: Revideret pålæg til Grækenland, samt punkt 6 vedrørende Det Europæiske Råd – udover sagen om et fælles tilsyn, som er et særskilt punkt på dagsordenen, og som der vel også er en særskilt interesse for.

Vi her sendt et tommetykt samlenotat over, som giver en ret detaljeret gennemgang af, hvor sagerne står i øjeblikket.

1. Forslag til forordninger vedr. styrket eurosamarbejde ("two-pack")

– *Status over drøftelserne*

KOM (2011) 0819, KOM (2011) 0821

Rådsmøde 3198 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 599 (side 1533, senest behandlet i EUU 6/7-12)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

Jakob Ellemann-Jensen så en vis overlap mellem two-packen og det europæiske semester og spurgte, om Danmark kommer til at "skygge" nogle af de elementer, som findes i two-packen, f.eks. med hensyn til skæringsdatoer.

Økonomiministeren gjorde opmærksom på, at forslagene kun vedrører eurolandene. Vi har ikke planer om at "skygge" det, eurolandene bliver enige om.

2. Reviderede regler om kapitalkrav (CRR/CRD IV)

– *Orientering fra formandskabet*

KOM (2011) 0452 og KOM (2011) 0453

Rådsmøde 3198 – bilag 1 (samlenotat side 7)

KOM (2011) 0453 – svar på spørgsmål 1

KOM (2011) 0453 – svar på spørgsmål 2

KOM (2011) 0453 – svar på spørgsmål 3

KOM (2011) 0452 – svar på spørgsmål 1

KOM (2011) 0452 – svar på spørgsmål 2

KOM (2011) 0452 – bilag 3 (Folketingets udtalelse af 11/1-12)

EUU alm. del (10) – bilag 322 (notat om problemerne for dansk realkredit med ny EU-regulering for de finansielle markeder)

EUU alm. del (10) – bilag 319 (svar fra kommissær Barroso og Barnier på henvendelse fra EUU og ERU)

EU-note (11) – E 12 (notat af 21/11-11)

EU-note (11) – E 4 (notat af 11/10-11)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (12) – bilag 46 (side 17, senest behandlet i EUU 5/10-12)

EUU alm. del (11) – bilag 315 (side 286 FO, forhandlingsoplæg forelagt EUU 25/11-11)

Økonomiministeren: Det cypriske formandskab har fortsat forhandlingerne med Europa-Parlamentet på basis af den generelle aftale, vi lavede i Rådet – altså det kompromisforslag hvor vi formåede at samle alle landene.

Forhandlingerne mellem Rådet og Europa-Parlamentet er intensiveret, men det er stadig væk uklart, hvornår det vil være muligt at nå en endelig aftale. Formandskabet vil på Økofinmødet på tirsdag orientere om forhandlingerne, men der er ikke lagt et nyt kompromisforslag frem, og der er heller ikke lagt op til beslutning i sagen.

De mest centrale uenigheder mellem Rådet og Europa-Parlamentet vedrører de spørgsmål, som jeg nævnte forud for det sidste Økofinmøde den 9. oktober, herunder især loft over bonusser og krav om kønskvoter.

Af særlig interesse for Danmark er et udestående vedrørende likviditetsreglerne, altså de regler som vedrører "stabil finansiering". Det er det, som hedder Net Stable Funding Ratio. Der er fundet på en forkortelse for det, som jeg ikke kan udtale, fordi der mangler nogle bogstaver. Den er NSFR. Så kan I selv vælge, om I vil være venner med den eller ej. Pointen med det regelsæt er et sikre en bedre overensstemmelse mellem et låns løbetid og dets finansiering. Det kan lyde som en teknisk ting, men formålet er, at bankerne fremadrettet i mindre grad skal finansiere langsigtede udlån med kortvarige indlån og gældsudstedelser. Man vil have en bedre "match" mellem de to ting. Isoleret set virker det ret fornuftigt, idet det kan gøre, at man som bank bliver mindre sårbar, hvis der bliver uro på markederne. I så fald vil man få svært ved at få etableret de kortsigtede indlån og

gældsudstedelser. Rådet fandt, at et sådant krav skulle vurderes nærmere inden for de kommende år med henblik på en egentlig politisk stillingtagen.

Europa-Parlamentets holdning er, at det synes, Kommissionen skal kunne indføre et sådant krav via en delegeret retsakt.

Som følge af den betydning, et sådant krav vil have på de danske rentetilpasningslån, som jo netop er lange udlån finansieret med korte obligationer, lægger vi fra dansk side vægt på, at der bliver tale om en politisk beslutning. Selv om det kan lyde noget teknisk, og selv om det kan lyde som en fornuftigt ting at gøre, så må man bare sige, at i forhold til vores danske model med lange obligationer og kort finansiering – som de fleste kender som grundlag for rigtigt mange menneskers boligfinansiering – må man sige, at det er ikke bare en teknisk ting; det er faktisk noget, som vedkommer os. Derfor lægger vi vægt på en politisk beslutning. Det er også fortsat Rådets position.

Med hensyn til andre regler i kapitalkravene af betydning for dansk realkredit er der ikke nogen væsentlig udvikling. Der er aktuelt ikke noget, der tyder på, at vores oprindeligt største bekymring gøres til virkelighed, nemlig at danske realkreditobligationer uden videre skulle karakteriseres som mindre likvide end andre aktiver. Det var jo grundbekymringen allerførst, da vi fik de første meldinger fra Basel III. Hovedlinjen er fortsat, at et aktivs likviditet skal vurderes objektivt i forhold til dets egenskaber. Så længe det er hovedlinjen, er vi på fuldstændig tør grund, for man må sige, at dansk realkredit er solid. Opgaven er at fastholde den løsning. Det holder vi løbende ikke kun et vågent øje med; det forfølger vi aktivt.

Vi vil vende tilbage til sagen om kapitalkrav, hvis der bliver lagt et kompromisforslag på bordet, som vi skal tage stilling til.

Pia Adelsteen var bekymret for at give Kommissionen mulighed for gennem delegerede retsakter at træffe beslutning om de danske realkreditobligationer og bange for, at det på sigt kan slå det danske realkreditsystem ihjel.

Jakob Ellemann-Jensen syntes ligesom regeringen, delegerede retsakter var en ualmindelig dårlig idé.

Han delte den bekymring vedrørende det danske realkreditsystem, som Pia Adelsteen gav udtryk for. Han ville gerne have en uddybning af, hvad der ligger i, at regeringen vil følge området aktivt.

Merete Riisager havde svært ved at mønstre det gode humør, når der kom en flodbølge af forslag, som forringede Europas konkurrenceevne. Derfor ville hun gerne høre økonomiministerens vurdering af, hvor Europas konkurrenceevne bevægede sig hen. I relation til kapitalkravsdirektivet kunne det godt give mening, at man indførte en bedre polstring, men det betyder jo, at der bliver færre penge til udlån.

Lars Barfoed spurgte om status for ratingen af danske realkreditobligationer.

Når det bliver en delegeret retsakt, har vi ikke større indflydelse på den endelige beslutning vedrørende vurderingen af de konkrete kapitalinstrumenter. Der har verseret en tekst i Europa-Parlamentet, der gik ud på, at man fra lovgivers side

ville udtrykke en intention om, af obligationer som f.eks. dansk realkreditobligationer skal være i level 1. På den baggrund spurgte han, om regeringen aktivt vil arbejde for, at der bliver sendt et sådant signal fra Rådets side.

Økonomiministeren pointerede i anledning af bemærkningerne om det danske realkreditsystem, at alle partier i Folketinget og de danske medlemmer af Europa-Parlamentet har haft et fælles syn og har arbejdet stærkt på at fremme det danske synspunkt. Hun havde selv haft samtaler med den kommissær, der har ansvaret for området, og gjort opmærksom på, at vi fra dansk side har nogle særlige interesser. Økonomiministeren tilføjede, at Kommissionen ikke kan træffe en beslutning ud i det blå; den skal forelægge en rapport, og der vil være en diskussion. I øvrigt kan vi ikke være sikre på, at en politisk beslutning nødvendigvis vil gå i vor retning. Derfor kræver sagen fortsat opfølgning. I øvrigt er vi ikke alene i verden. Andre lande har ikke samme realkreditsystem som vores, men de har andre interesser, som de ønsker varetaget. Derfor må der være rummelighed i det kommende system.

Med hensyn til det spørgsmål vedrørende Europas konkurrenceevne, som Merete Riisager rejste, sagde økonomiministeren, at for hende at se var situationen nærmest omvendt. Stabilitet i den finansielle sektor i sig selv er vækstfremmende, og det arbejde, der gøres i øjeblikket, er entydigt godt – også for konkurrenceevnen.

Merete Riisager syntes ikke, hun havde fået et svar, der kunne give hende nogenlunde ro i maven.

Pia Adelsteen var klar over, at vi heller ikke kunne være sikre på, hvad resultatet blev, hvis der blev tale om en politisk beslutning, idet Lissabontraktaten opererer med kvalificeret flertal, men hun syntes stadig, delegerede retsakter var et problem.

Hun pegede på, at Europa-Parlamentet har været inde på, at man skulle skrive en præambelbestemmelse ind, som kunne være en livline for det danske realkreditsystem. Men nu havde de danske medlemmer af Europa-Parlamentet oplyst, at det ændringsforslag var udgået.

Jakob Ellemann-Jensen var enig med økonomiministeren i, at både partierne i Folketinget og de danske medlemmer af Europa-Parlamentet mente, det danske realkreditsystem var vældig solidt, og at regeringen var opmærksom på problemet, men fælles dansk fodslag er ikke helt nok. Det var hans opfattelse, at de danske europaparlamentarikere havde svært ved at fastholde formuleringen om, at realkreditobligationer burde være på level 1.

Lars Barfoed var fortsat bekymret for ratingen af de danske realkreditobligationer og håbede, regeringen ville gøre alt, hvad der var muligt, for, at der i den retsakt, der bliver vedtaget, sendes et klart signal til Kommissionen om, hvad der er lovgivers intention med hensyn til danske realkreditobligationer.

Økonomiministeren pegede på, at problemet med de danske realkreditobligationer var opstået, fordi man pr. definition ville sige, at når der var tale om private obligationer, var de lavere ratet end statsobligationer. Nu var der imidlertid nogle statsobligationer, som det viste sig ikke fortjente den høje rating. Derfor bør man

7. Europaudvalgsmøde 9/11-12

nå frem til, at man ser på de enkelte obligationstyper ud fra, hvordan aktivet egentlig fungerer. Her har den danske realkredit overlevet virkelighedens stress-test i hundrede år. Det synspunkt gør regeringen utrætteligt gældende, gerne i samarbejde med Europa-Parlamentet.

Lars Barfoed var enig i, at der skal ske en konkret vurdering af de enkelte instrumenter. Det mente han også lå i den tekst, der var foreslået af Europa-Parlamentet, idet man taler om statsobligationer og sikre obligationer, som er handlet på et gennemsigtigt marked, og som har en høj likviditet. Derfor syntes han, regeringen skulle forholde sig til betragtning 74.

Økonomiministeren ville gerne følge op på de konkrete formuleringer, idet de betragtninger, som Europa-Parlamentet gør gældende, er fuldt ud relevante, da de afspejler de erfaringer, vi har gjort.

3. Fælles tilsynsmekanisme på bankområdet

– Status for drøftelserne

KOM (2012) 0511

Rådsmøde 3198 – bilag 2 (supplerende samlenotat)

EUU alm. del (11) – svar på spørgsmål 123

EUU alm. del (11) – svar på spørgsmål 124

Økonomiministeren: Forventningen er, at vi på mødet på tirsdag vil få en status for forslaget om et fælles banktilsyn. Formandskabet lægger op til en beslutning i Økofin den 4. december forud for mødet i Det Europæiske Råd, og jeg vil vende tilbage til sagen her i udvalget, inden vi når så langt.

Siden den 9. oktober har en rådsarbejdsgruppe fortsat sine forhandlinger, og Det Europæiske Råd har givet nogle retningslinjer i sine konklusioner fra topmødet den 19. oktober.

Det Europæiske Råd opfordrede til, at der bliver opnået enighed om den juridiske ramme for forslaget senest den 1. januar 2013 med henblik på gennemførelse i løbet af 2013. Det Europæiske Råd lagde også vægt på, at deltagelse i tilsynet og andre elementer af en "bankunion" så vidt muligt skal være åben for alle EU-lande, der ønsker at deltage. Specifikt nævnes, at der skal være en retfærdig behandling og repræsentation af lande både i og uden for euroområdet, der deltager i det fælles tilsyn.

Det Europæiske Råd lagde også vægt på lige vilkår i det indre marked for lande henholdsvis inden for og uden for det fælles tilsyn. Specifikt nævnes behovet for ikke-diskriminerende og effektiv beslutningstagning i EU-banktilsynsmyndigheden EBA i forhold til stemmeregler.

Det vil sige, at der i de konklusioner er fokus på de ting, som har været af central dansk interesse.

Spørgsmålet om ikke-eurolandes deltagelse i det fælles tilsyn vil fortsat stå helt centralt i drøftelserne på både politisk og teknisk niveau. Når det er en både politisk og teknisk diskussion, er det, fordi det handler om: "Hvordan kan det overhovedet lade sig gøre?" Med det nuværende juridiske grundlag har vi nogle udfordringer, hvis man vil følge Det Europæiske Råds anbefalinger. Udfordringen er, at det ifølge forslagets hjemmel – det er artikel 127, stk. 6 i traktaten – skal være Den Europæiske Centralbank, der har tilsynsansvaret, mens lande uden for euroen ikke er repræsenteret i centralbanken. Derfor er de heller ikke repræsenteret i centralbankens styrelsesråd, som er centralbankens øverste besluttende organ. Forslaget etablerer et særligt tilsynsråd i centralbanken, som vil kunne få deltagelse af lande både i og uden for euroen, og som i praksis vil kunne varetage tilsynsarbejdet, men det ændrer ikke umiddelbart på, at styrelsesrådet er centralbankens øverste besluttende organ, også når det gælder tilsynsopgaver. En ting er, hvad der vil være den praktiske hverdagsvirkelighed. Noget andet er, hvordan det forholder sig principielt. Forholdet mellem dette tilsynsråd, hvor alle kan være med, og centralbankens styrelsesråd er derfor noget helt centralt i de diskussioner, som foregår i øjeblikket. I den forbindelse vil det i øvrigt også være en afgø-

rende opgave at sikre, at der er en klar adskillelse mellem centralbankens nye tilsynsopgaver og centralbankens pengepolitiske ansvar. Det er faktisk to forskellige ting.

Derudover vedrører drøftelserne fortsat arbejdsdelingen mellem centralbanken og de nationale tilsyn, tidsplanen for indfasningen af det fælles tilsyn samt selvfølgelig de stemmeregler i EU's bankmyndighed, som jeg har været kort inde på tidligere.

Jeg redegjorde for regeringens tilgang forud for Økofin den 9. oktober. Vi har en interesse i, at der er et sundt og et effektivt tilsyn i euroområdet, men også i at døren står åben for, at Danmark kan deltage på ligeværdige vilkår, hvis vi måtte ønske det. Det er også vigtigt, at særlige forretningsmodeller – hvis man kan kalde dem sådan – herunder det danske realkreditsystem vil kunne rummes inden for et fælles tilsyn. Endelig må et fælles tilsyn ikke forvride konkurrence og beslutningskompetencer i det indre marked for finansielle tjenesteydelser, som jo er et anliggende for alle EU-lande.

Dansk stillingtagen – altså regeringens endelige stillingtagen – vil afhænge af den endelige model for dels tilsynet og dels de andre dele af bankunionen. Det gælder særligt fælles ordninger for afvikling af nødlidende banker. De aktuelle drøftelser handler om tilsyn. De handler ikke om de andre elementer. Fra dansk side vil vi især have fokus på, at et afviklingsforslag kommer til at følge de principper, hvor bl.a. sektorens egen finansiering er udgangspunktet – altså de samme principper som vi arbejder efter herhjemme.

Pia Adelsteen spurgte, om vi ønsker at være med i det fælles banktilsyn. Hun var godt klar over, at forhandlingerne ikke er færdige, men er det vores intention? Dansk Folkeparti mener ikke, det ville være godt for Danmark at være med i en bankunion.

Jakob Ellemann-Jensen tog udgangspunkt i økonomiministerens udtalelse om, at rettigheder og pligter må følges ad, og spurgte, om man kan blive hjulpet, hvis man er med i tilsynet, men ikke er med i puljen.

Merete Riisager var lidt bekymret over regeringens positive indstilling og mindede om, at i sin tid lagde økonomiministeren ud med at være negativt indstillet over for en bankunion. Hun spurgte, hvad der har ændret sig siden dengang. Og hvordan rimer vor positive indstilling med statsministerens udtalelse om, at danskerne ikke skal hæfte for bankgæld i andre lande. Hun spurgte, om vi holder fast i dette krav. Merete Riisager pegede på, at ECB selv på et tidspunkt havde sagt, at de ikke kunne løfte opgaven. Hun ville gerne have økonomiministeren til at sige, at vi i hvert fald går imod den foreslåede udligningsmekanisme. Nogle af de topfolk, hun havde talt med, kaldte det en finansunion gennemført ad bagvejen.

Lars Barfoed mente, det ubetinget ville være en fordel for Danmark at deltage i det fælles banktilsyn, både for den finansielle sektor og for forbrugerne, men selvfølgelig må det afhænge af, hvordan den endelige udformning bliver. Der skal ikke være unødvendig centralisering eller unødvendigt bureaukrati. Det er klart, at

vi bliver målt med en anden målestok, hvis vi ikke er med. Hvis vi er med, får vi en bedre konkurrenceevne og lavere renter for forbrugerne.

Økonomiministeren ville selv betegne sin tilgang til banktilsynet som konstruktiv skepsis, sagde hun til Pia Adelsteen. Vi arbejder for, at de problematiske ting bliver bragt i orden, således at rettigheder og pligter følges ad. Vi vil også have mulighed for at påvirke, hvordan et banktilsyn kommer til at se ud. Det står stadig åbent, hvordan ikke-eurolande kan deltage i tilsynet, når man ikke kan deltage i styrelsesrådet i Den Europæiske central Bank.

Som hun oplevede det, var Den Europæiske Centralbank meget omhyggelig med at sige, hvad den kunne på hvilke tidspunkter, sagde økonomiministeren til Merete Riisager. Vi har brug for, at tilsynet er af høj kvalitet. Derfor kan det fælles banktilsyn ikke fra begyndelsen føre tilsyn med 6.000 banker i euroområdet. Måske skulle man starte med de største banker. Det syntes økonomiministeren ville være en pragmatisk og fornuftig måde at gøre det på.

Hun var enig med Lars Barfoed i, at der kan være en lang række fordele forbundet med at være med i bankunionen, afhængig af den konkrete udformning. Vi vil arbejde for, at den konkrete udformning bliver sådan, at det er relevant for Danmark at deltage. Hun var ked af, at vi er i en fase, hvor vi ikke bare kan sige, at vi gerne vil deltage. Tingene udvikler sig stadig væk under forhandlingerne. Der er lagt et konkret forslag på bordet vedrørende tilsynet. Og så er der lagt forslag på bordet vedrørende nationale regler for bankerne og nationale regler for indskydergarantien. Her er det en væsentlig dansk interesse at finde ud af, hvad man kommer til at hæfte for som henholdsvis skatteyder og som bank, hvis man får fælles regler for bankredninger og fælles regler for indskydergarantier. Vi har lagt vægt på, at det er den finansielle sektor, der skal hæfte. Økonomiministeren tilføjede, at det godt kan være, man fra det offentlige side skal lave en slags mellemfinansiering, indtil den endelige finansiering kan komme på plads, men vort grundsynspunkt er, at det er den rigtige måde, vi har gjort det på herhjemme. Sagen er meget kompleks, fordi der er en udstrakt grad af integration mellem de forskellige finansielle institutter rundt om i Europa. Der er f.eks. stor integration mellem danske og svenske banker, og i nogle EU-lande har man ikke egne banker, men datterselskaber eller filialer. Vi kan ikke sige endnu, hvordan den konkrete udformning bliver af forslagene vedrørende fælles bankredning og fælles indskydergaranti.

Merete Riisager erkendte, at banker i Danmark og Sverige arbejder sammen, og at der er afhængighed mellem banker i Europa, men hun var imod den klassiske integrationsargumentation, som lød: "Der findes allerede afhængighed; derfor kan vi lige så godt gå et afhængighedsskridt videre". Hun mente, der var meget stor forskel på, om en dansk bank hæftede for en anden dansk banks gæld, eller om den skulle hæfte en sydeuropæiske banks gæld.

Pia Adelsteen forstod økonomiministerens svar sådan, at regeringen endnu ikke har taget stilling til, om vi skal deltage i banktilsynet – i modsætning til de konservative. Regeringen vil gerne se indholdet først, hvilket Pia Adelsteen syntes var helt reelt.

Jakob Ellemann-Jensen gjorde opmærksom på, at når vi ikke ville hæfte for gælden i andre landes banker, ville de heller ikke hæfte for gælden i danske banker, og spurgte, om der ikke kunne være en vis pointe i, at de skulle gøre det, idet han pegede på, at Den Danske Bank havde en portefølje, som var dobbelt så stor som Danmarks bruttonationalprodukt.

Han nævnte Tønder Bank, som var gået ned i den forløbne uge, og spurgte, hvem der ville have truffet beslutning om lukning af en sådan lille, lokal bank, hvis vi havde haft et fælles tilsyn.

Lars Barfoed gjorde i anledning af Pia Adelsteens udlægning af de konservative-res synspunkter opmærksom på, at han ikke havde sagt, at han gik ind for en bankunion uanset hvad, men havde sagt, at det som udgangspunkt ville være en fordel, men at det naturligvis kom an på den nærmere udformning. Det drejer sig om at få reglerne udformet sådan, at Danmark har en interesse i at være med.

Økonomiministeren sagde i anledning af Merete Riisagers bemærkninger om afhængigheden, at den finansielle sektor integrerer sig, og så må man også politisk løfte blikket fra nationale løsninger og tage et fælles ansvar for, hvordan reglerne skal være. Hun mente godt, der var dele af markedsøkonomien, som ville være tjent med, at der var lidt strammere regler.

Økonomiministeren fandt det i svaret til Jakob Ellemann-Jensen svært at sige, hvem der ville have truffet beslutningen vedrørende Tønder bank, men da det drejer sig om en lille lokalbank, forventede hun, det ville være det danske banktilsyn.

Pia Adelsteen stillede det opklarende spørgsmål, om amerikanske banker, som opererede i EU, ville blive omfattet af de samme regler som europæiske banker.

Merete Riisager gjorde opmærksom på, at hun ikke havde sagt, at der ikke skulle ske reguleringer, men hun havde sagt, at det forhold, at bankerne interagerer, ikke er et argument for, at så er ballet åbent for at lægge tingene sammen.

Hun mente, at det, befolkningen er særskilt bekymret for, er bestemmelsen om, at bankerne skal hæfte for hinanden.

Økonomiministeren svarede Pia Adelsteen, at hvis de amerikanske banker har datterselskaber i Europa, skal de følge de europæiske regler. Det samme gælder ikke, hvis det er filialer.

I anledning af Merete Riisagers bemærkninger sagde økonomiministeren, at man kan diskutere, hvor meget interaktion skal betyde, men regeringen vil ikke bare lade markederne buldre derudaf. Der er en politisk vilje til at lave rammer for det.

Hun så frem til, at vi på et tidspunkt ser de konkrete forslag om fælles bankredninger og indskydergarantier, som efter hendes opfattelse hørte med til en fuld bankunion. Det, vi har på bordet nu, er tilsynet, mens de to andre forslag ikke er behandlet færdig endnu.

I en europæisk sammenhæng gør vi gældende, at der ikke er nogen selvfølgelig sammenhæng mellem en bankunion og en finanspolitisk union. En bankunion drejer sig om nogle konkrete problemer, som skal løses, mens den anden diskussion drejer sig om visionerne for Europa om to eller fem eller ti år. Det er imidlertid

7. Europaudvalgsmøde 9/11-12

vigtigt, at vi har den diskussion, som de fire præsidenter lagde op til på det sidste topmøde.

4. Afgift på finansielle transaktioner (FTT)

– Status for drøftelserne

KOM (2011) 0594, KOM (2012) 0631

Rådsmøde 3198 – bilag 1 (samlenotat side 15)

KOM (2011) 0594 – svar på spørgsmål 1

KOM (2011) 0594 – svar på spørgsmål 2

KOM (2011) 0594 – svar på spørgsmål 3

KOM (2011) 0594 – svar på spørgsmål 4

KOM (2011) 0594 – svar på spørgsmål 5

EU-note (11) – E 33 (notat af 18/5-12 fra den økonomiske konsulent om skat på finansielle transaktioner, nye beregninger fra Kommissionen)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 46 (side 12, senest behandlet i EUU 5/10-12)

Økonomiministeren: På det seneste Økofin var der en statusdrøftelse om det forstærkede samarbejde i sagen om en finansiell transaktionsafgift. Drøftelsen viste, at et tilstrækkeligt antal lande ønsker et sådant samarbejde. I alt 11 lande i øjeblikket.

Kommissionen har den 23. oktober fremsat forslag til Rådet om bemyndigelse til, at de interesserede lande går videre med forstærket samarbejde. Kommissionen vurderer, at kriterierne herfor er opfyldt. Rådets bemyndigelse vil skulle vedtages af alle lande i Rådet med kvalificeret flertal.

Sagen ventes drøftet igen på det kommende Økofin, hvor Kommissionen ventes at præsentere forslaget til bemyndigelse. Vi er altså stadig i den del af processen, hvor det ikke handler om et konkret forslag, men om en bemyndigelse til at gå i gang med at lave et konkret forslag. Forslaget ventes efterfølgende behandlet på teknisk niveau med henblik på, at Rådet kan vedtage bemyndigelsesforslaget på Økofin den 4. december.

Kommissionen har tilkendegivet, at man hurtigst muligt derefter vil fremsætte forslag til det konkrete indhold af det forstærkede samarbejde om en finansiell transaktionsafgift. Kun de lande, som deltager i det forstærkede samarbejde, vil kunne stemme herom. Processen for, hvordan det skal behandles, er endnu uklar. Det ved vi ikke noget konkret om.

Ifølge Kommissionen vil forslaget til indholdet af det forstærkede samarbejde i det store hele blive baseret på Kommissionens oprindelige forslag om en finansiell transaktionsafgift. Det er det, som I kender fra september 2011.

Regeringens holdning er, at Danmark ikke på nuværende tidspunkt vil deltage i et forstærket samarbejde om en finansiell transaktionsafgift.

Hvis der kan findes robuste løsninger på de væsentlige udfordringer, der er forbundet med at indføre en sådan transaktionsskat, er regeringen åben over for at overveje sin position på ny.

Regeringen vil under alle omstændigheder i sagens natur følge arbejdet og resultaterne af det.

Jakob Ellemann-Jensen ville gerne have uddybet økonomiministerens udtalelse om, at regeringen var åben over for at være med i transaktionsskatten, hvis man kunne finde robuste løsninger på de problemer, der var med en sådan skat.

Økonomiministeren svarede, at det var de gammelkendte problemer, nemlig hvilken effekt det har på renten og på vækst og beskæftigelse. Hvis man opkræver en skat, bør man opkræve den på den mindst forvridende måde, uanset hvad man bruger provenuet til. Herhjemme har vi som bekendt øget den finansielle sektors bidrag ved at forhøje lønsumsafgiften, og vi har brugt provenuet til at afskaffe iværksætterskatten. Det er en mindre fordrejende måde at gøre det på. Men resultatet er, at den finansielle sektor bidrager mere.

Jakob Ellemann-Jensen henviste til, at den nyudnævnte erhvervs- og vækstministeren havde sagt, at det kunne være et godt eksempel, hvis EU gik foran med en finansiell transaktionsskat, idet det kunne føre til en global transaktionsskat. Han spurgte, om det var regeringens holdning.

Økonomiministeren gentog den kendte danske holdning, at vi synes, man skal lave en global transaktionsskat, hvilket vil være en robust løsning på det problem, at kapitalen kan flytte sig. I øvrigt gjorde hun opmærksom på, at det kun var 11 af de 27 EU-lande, som havde meldt sig til det forstærkede samarbejde, så der var andre lande end Danmark, som var skeptiske.

5. Forhandlingsmandat til Kommissionen til revision af rentebeskatningsaftaler med tredjelande

– *Orienterende debat*

Rådsmøde 3198 – bilag 1 (sammenfatning side 20)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 549 (side 1130, senest behandlet i EEU 11/5-12)

Økonomiministeren: Det er også en gammel kending. Jeg tror medlemmerne her kender den interessante problemstilling. Vi vil endnu engang drøfte muligheden for et mandat til Kommissionen til at indlede forhandlinger med Schweiz og andre tredjelande om tekniske ændringer af EU's rentebeskatningsaftaler med disse lande. Det er superfint. Kernen er, at ændringerne skal være på linje med de foreslåede ændringer af EU's rentebeskatningsdirektiv, som man er stort set enige om.

Der er ikke væsentligt nyt i sagen.

Rentebeskatningsdirektivet er som sagt en god ting. Det skal sikre effektiv beskatning af renter på opsparing, som en person i et EU-land modtager fra en bank i et andet EU-land. Hovedreglen er, at beskatning skal sikres gennem udveksling af information på automatisk basis. Der er ikke tale om nye skatter. Der er bare tale om, at folk skal betale den skat, de skal betale. Det er lavthængende og banalt, det vil jeg medgive. Men det er bare det, det handler om.

Ikke desto mindre er det en lille smule komplekst, fordi Luxembourg og Østrig har en overgangsordning, hvor de kan nøjes med at opkræve kildeskat. De to lande skal først deltage i automatisk informationsudveksling, når tredjelandene accepterer udveksling af oplysninger efter anmodning. Luxembourg og Østrig forsøger derfor at sikre sig, at forhandlingerne om ændring af aftalerne med tredjelandene ikke kommer til at omfatte spørgsmålet om udveksling af renteoplysninger efter anmodning. Altså at dagsordenen bliver så snæver som overhovedet mulig, og at ingen kommer til at sige udveksling af renteoplysninger efter anmodning. Risikoen er jo, at de vil gå med til det. Så ændres den overgangsordning, som Luxembourg og Østrig har.

Alternativt vil de to lande have ændret den politiske aftale om overgangsordningen, så de først bliver omfattet af automatisk informationsudveksling, når Schweiz og de fire andre tredjelande også accepterer automatisk informationsudveksling.

Det store flertal af EU-lande – herunder de store lande – vil ikke acceptere Luxembourgs og Østrigs krav. De lægger vægt på – ligesom vi gør – at forhandlingerne mellem EU og de fem tredjelande skal og bør omfatte spørgsmålet om udveksling af oplysninger efter anmodning. Det er vi helt enige i.

7. Europaudvalgsmøde 9/11-12

6. Opfølgning på Det Europæiske Råd

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3198 – bilag 1 (samlenotat side 25)

Det Europæiske Råd 18-19/10-12 – bilag 12 (konklusioner fra

Det Europæiske Råd den 18-19/10-12)

EU-note (12) – E 5 (note om mødet i DER 18-19/10-12)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

7. Opfølgning på det årlige møde mellem IMF og Verdensbankgruppen i Tokyo den 12.-14. oktober 2012

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3198 – bilag 1 (sammenfatning side 28)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 46 (side 26, senest behandlet i EUU 5/10-12)

Økonomiministeren: Dette punkt drejer sig om opfølgning af IMF's årsmøde samt G20-mødet for økonomi- og finansministre samt centralbankchefer, som blev holdt den 4.-5. november

Formandskabet og Kommissionen forventes at afrapportere fra IMF's årsmøde den 12.-14. oktober og fra G20-mødet.

Fokus på IMF-årsmødet var naturligt nok de store økonomiske udfordringer, som en række lande står over for – og dermed også verdensøkonomien som sådan. Det gælder selvfølgelig de europæiske lande. Europa er hele tiden på den internationale dagsorden i forhold til vores fremskridt med at håndtere krisen og komme ud af den. Men der er også en væsentlig diskussion om USA og Japan. Disse møder blev holdt før præsidentvalget. Nu er vi trådt ind i en ny fase i forhold til amerikanernes mulighed for at tage fat på deres meget store finanspolitiske udfordringer. I den forstand er der sket meget, siden det møde blev afholdt.

Det, som jeg især tog med derfra, var anerkendelsen af, at man i Europa har truffet en lang række beslutninger, som gør, at man faktisk bevæger sig fremad, når det drejer sig om at skabe ro og dermed mulighed for at komme ud af krisen. Især Den Europæiske Centralbanks seneste tiltag. Der er sådan set også enighed om, at yderligere fremskridt er nødvendige i forhold til eurolandene. Herunder er der en bred anerkendelse af, at en eller anden form for bankunion kan være afgørende for, at eurolandene kan få stabilitet i det område.

Som sagt har der nu været afholdt præsidentvalg i USA. Der var meget stor enighed om, at nu må USA på banen og se, om man kan få lavet en aftale, som sikrer, at man ikke får en meget kraftig opbremsning i den økonomiske økonomi. Med den størrelse, den amerikanske økonomi har, smitter det negativt af på alle os andre, hvis der sker en meget voldsom sammentrækning derovre.

Derudover diskuterede vi de reformer, som faktisk er aftalt i IMF i 2010, idet der ikke er et tilstrækkeligt antal lande, som har ratificeret. Selv om der er stor enighed om, at det må alle se at gøre, så er der faktisk stadig væk nogle udestående diskussioner, før de reformer er fuldt gennemført. Der var enighed om, at det i sagens natur skal være forankret i IMF, fordi det er IMF-reformer, det handler om. Ikke G20, som jo er en delmængde af IMF. De rige lande har deres egen klub. Men G20 bør ret beset ikke bestemme, hvad der skal foregå i IMF som sådan. Der blev afholdt G20-ministtermøde den 4. og 5. november. Her drøftedes G20-landenes konkrete forpligtelser, som de nåede til enighed om på G20-topmødet i juni. Der var enighed om at sikre en finanspolitisk konsolidering, der bringer fi-

7. Europaudvalgsmøde 9/11-12

nanspolitikken tilbage på et holdbart spor og samtidig understøtter den økonomiske genopretning. Det er i virkeligheden den samme balance, som vi arbejder med herhjemme. Altså: styr på budgetterne, samtidig med at vi stimulerer og øger aktiviteten så meget, som vi kan inden for den troværdige ramme for vores økonomiske politik. Det er i sagens natur vigtigt for os alle sammen, at der er global fokus på det, for der er ingen lande, som af sig selv kan komme ud af krisen. Der bliver nødt til at være en samlet ramme om det. Selv om det kan lyde lidt teknisk, at der er tale om en afrapportering fra nogle møder, der har været holdt, så betyder det en del, hvad det er for en samlet global økonomisk ramme, som vi i Europa arbejder inden for for at få vores ting bedre på plade. Det betyder faktisk temmelig meget for os, hvad der sker i resten af verden.

G20 drøftede også status for implementeringen af de aftalte reformer til styrkelse af finansiel regulering og tilsyn, initiativerne til styrkelse af gennemsigtigheden på råvaremarkederne samt landenes tiltag til udfasning af subsidier til fossile brændstoffer.

Det er alt sammen dagsordener, som ikke bevæger sig i kvantespring, men som bevæger sig stiller og roligt den rigtige vej. Det er godt.

Vi forventer, at den afrapportering, som kommer, vil blive taget til efterretning.

7. Europaudvalgsmøde 9/11-12

8. Klimafinansiering

– *Udkast til rådskonklusioner*

Rådsmøde 3198 – bilag 1 (samlenotat side 32)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

9. Rådskonklusioner vedr. EU-statistikken

– *Udkast til Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3198 – bilag 1 (samlenotat side 35)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

10. Modernisering af EU's statsstøttepolitik

– *Udkast til formandskabskonklusioner*

KOM (2012) 0209

Rådsmøde 3198 – bilag 1 (samlenotat side 39)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

11. Implementering af stabilitets- og vækstpagten: Revideret pålæg til Grækenland

– *Vedtagelse*

Rådsmøde 3198 – bilag 3 (supplerende samlenotat)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

Mødet slut kl. 12.10.

Ref.: BE/its